

Pastirček.

— In razplamtele so se iskre,
in plamen je vzkipel od tal,
in dim modrikasti se dvignil
s poljane širne pod nebó:
Tako iz srca pod oblačke
sanjava misel dviga se . . .

Pastirček bled ob ognju živem
podprl z rokó je glavo trudno,
in za modrikastim je dimom
oko mu zrlo do višin.

„Kam dvigaš se tako počasi,
dim lepi, dim modrikasti?
Ah, morda greš mi radosten
k planini resnotihi v vas?
Ah, morda speješ do meglic,
ki s krilci ti srebrnimi
z višine namigavajo? —

Dim lepi, dim modrikasti,
ko boš priplaval do meglic,
pa bodo te povpraševale:
Kaj je pastirček bled tako? —
A ti pa reci jim samo,
da prosi jih pastirček bledi,
naj kmalu, kmalu za goró
zagrnejo s tančico belo
mu solnca radostni obraz! —

In potlej bo s smehljajem mehkim
z višin stopila lahka noč,
in potlej bo pastirček bledi
na njenih prsih skrtil obraz,
in potlej bo na prsih njenih
potožil solzo žalostno . . .

In lahka noč vam v jutru bo
vse na planini razodela,
zakaj je snoči njene prsi
zapekla solza žalostna . . .“

In dim modrikasti se dvigal
je tiho do meglic srebrnih,
za njim pa dolgo, dolgo zrlo
pastirčku rosno je oko . . .

Cvetko Slavin.

Hiteli sta v daljni kraj . . .

Zvonijo, zvonijo zvonovi,
ko dviga se dan nad goró,
a v srcu, tu v srcu nemirnem
pa meni tako je težkó . . .

Na polje tja k pisanim rožam
prihital sem sreče iskat —
pa so mi rekli, da vzela
jo s sabo je moja pomlad . . .

In v luninem svitu sta tiho
hitela tja v daljni kraj;
a jaz da naj čakam, naj čakam,
če prideta morda nazaj . . .

Oh, rožam na polju težkó je,
in moje je tožno srcé —
le dajte, zvonovi, zvonite
čez tiho, jesensko polje . . .

Cvetko Slavin.